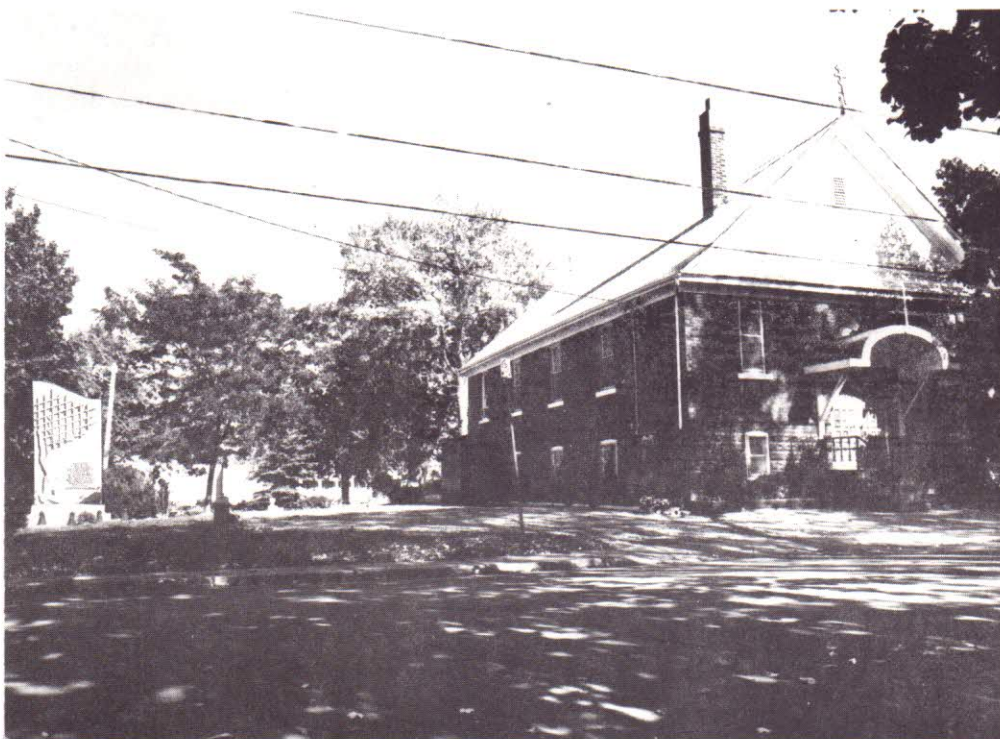

БОРБА®

The Bulgarian Orthodox Church "St. John of Rila" in Niagara Falls, Canada whose Pastor was the late Otez Toma Kobakoff, and the Monument erected in honor of all those who gave their lives in the struggle against communism for the freedom of Bulgaria.

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JANUARY 1986

† ОТЕЦЪ ТОМА КОБАКОВЪ

Роденъ на 21 Декемврий 1925 год. въ село Мосомище-Неврокопско
Починалъ на 1 Септемврий 1985 год. гр. Бъфало, Съединенитѣ Щати

Покойниятъ още отъ ученическата скамейка въ България взе непоколебимо становище срещу комунизма, на което остана вѣренъ до края на живота си.

Завършва гимназия въ България - 1943 година, следъ което следва въ Военната Медицинска Академия.

Като противникъ на комунистическия режимъ въ 1946 г. бива изключенъ отъ Академията и арестуванъ. Освободенъ следъ 3 месеца, той се връща въ родното си село и се включва въ антикомунистическа конспирация. По късно съ група антикомунисти прави опитъ да мине границата въ Гърция, бива раненъ и остава на българска територия Разкритъ, бива арестуванъ - 1947 г. осъденъ, и лежи петъ години въ затворитѣ въ Русе и Сливенъ и въ лагера Бълене.

Излъзълъ отъ затвора - 1952 год., той отново се включва въ антикомунистическа конспирация. По късно встъпва въ бракъ съ съпругата си Катерина, която сяко е съучастница въ групата. Властитѣ разкриватъ конспирацията и Тома Кобаковъ, заедно съ съпругата си, съ рискъ на живота имъ, ус-

пъватъ - 1953 год. да преминатъ границата за Гърция, където оставатъ да живѣятъ, при най-тежки условия, три години въ лагера на емигрантитѣ. Преселватъ се въ Съединенитѣ Щати презъ 1956 година.

Възпитанъ, още като младежъ, съ вѣра въ нашата православна религия, Тома Кобаковъ решава да стане свещеникъ, стажува при Протоиерей Василь Михайловъ въ Торонто - Канада. Подготвенъ напълно, той бива ржкоположенъ за свещеникъ презъ 1968 год. и поема чредничеството на нашата църква "Св. Иванъ Рилски" въ Ниагара Фалсъ, Канада. Той служи въ тази църква, безъ възнаграждение, до края на живота си и направи отъ църквата крепостъ на българщината и национализма, крепостъ на нашата родна вѣра, крепостъ на съпротивата противъ комунизма.

Презъ цѣлото време на своя животъ Отецъ Кобаковъ бѣше въ първитѣ редици на българската антикомунистическа емиграция и неговитѣ заслуги сѣ неоценими. Той бѣше единъ отъ най-главнитѣ сторонници за построяване паметникъ въ честь на героитѣ, които дадоха живота си въ борбата противъ комунизма за свободата на България, който паметникъ се построи до неговата църква въ Ниагара-Фалсъ и ще стои тамъ за вѣчни времена.

За неговитѣ заслуги Отецъ Тома Кобаковъ бѣше награденъ отъ БНФ съ златния Орденъ "За Свободата на България".

Отецъ Кобаковъ остави съпругата си Катерина, - нераздѣленъ сплътникъ и сътрудникъ въ живота, два сина, горди българи, Коста и Харолдъ, снаха Деби, и две внучета Тома и Никола.

Смъртта на Отецъ Кобаковъ е голѣма загуба за нашата Православна църква, за освободителната борба и за цѣлата българска емиграция. Ние не можемъ да го замѣнимъ, но ние можемъ и ще следваме неговия примѣръ, който ни учи какъ да служимъ на родъ и Родина.

Погребението на Отецъ Кобаковъ стана по най-тържественъ начинъ, на 4 Септемврий 1985 г. въ Ниагара Фалсъ.

Богъ да го прости и вѣчна да бѣде паметта му

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА**БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.**

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
 † Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ
 Редакторъ: Драгомиръ Загорски

Година 35, брой 1.

Книжка деветдесетъ и втора

Януарий 1986

НОВАТА СЪВЕТСКА ПОЛИТИКА НА ДРУГАРЯ МИХАИЛЬ ГОРБАЧОВЪ

Д-ръ Иванъ Дочевъ
 Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

Следъ като въ последнитъ две-три години три пжти станаха промѣни въ ръководството на Съветския съюзъ, поради смъртта на водачитъ на "старата гвардия" - Брежневъ, Андроповъ и Черненко, на 11 Мартъ 1985 год. се възкачи на "престола" въ Кремлинъ другарътъ Михаилъ Горбачовъ, водачъ на "младата гвардия", роденитъ следъ революцията отъ 1917 година.

По маниера на своитъ предшественици, и като достойно протеже на Сусловъ и Андроповъ, поемайки властта, Горбачовъ направи громки изявления, че той започва **НОВА СЪВЕТСКА ПОЛИТИКА.**

Първитъ стъпки на "новата" политика на Горбачовъ се изразиха въ бутването въ "глуха линия" дългогодишния външенъ министъръ Громико, отъ "старата гвардия" и замѣняването му съ личното свое протеже Щаварднаце отъ "новата гвардия". Последва "доброволното" пенсиониране на нѣколко членове отъ полит-бюрото, отъ "старата гвардия" и смѣняването имъ съ нови послушни, членове отъ "младата гвардия".

Подсигуриль положението на "източния фронтъ" Горбачовъ предприе акция на "западния фронтъ". Той посѣти Англия и

Франция, а следъ това Женева, като предварително направи изявления, че предлага 50 % намаление на въоръженията, а комунистическата пропаганда, съ всички възможни сръдства, се опита да го представи като човѣкъ, който отива на Западъ, носейки "палмовото клонче" на мира.

Телевизията, радиото и пресата най-подробно предадоха визититъ на Горбачовъ. Той бѣше показанъ, усмихнатъ, да се ржкува съ английския министъръ председателъ г-жа Тачеръ, френския президентъ Митеранъ и президента Реганъ.

Очевидно, поласканъ отъ публикацитъ и комплиментитъ, които му се направиха следъ срѣтитъ въ Лондонъ, самовъобразиль си, че е очароваль западното обществено мнение, Гурбачовъ се "подхлъзна", излъзе отъ "релситъ" на догматичната традиционна политика на съветскитъ водачи, и направи фатална грѣшка въ Парижъ, прие да има пресъ-конференция, изпушайки изъ предвидъ, че той ще има да срѣсне свободнитъ западни журналисти, а не инструктиранитъ, какво могат да питатъ и какво не, журналисти отъ комунистическитъ страни.

На пресъ-конференцията журналиститъ поставиха въпроситъ:

Има ли въ Съветския съюз свободна преса ?

Има ли въ Съветския съюз политически затворници ?

Ползуват ли се гражданитѣ на Съветския съюз съ човѣшки права съ каквито се ползуват гражданитѣ отъ Западнитѣ страни?

Горбачовъ промѣни цвѣта на лицето си, усмивката изчезна, смутенъ, притиснатъ до "стената", нѣмайки възможностъ да се измъкне, следъ известни колебания, отговори: Това сѣ вътрешни въпроси на Съветския съюзъ, които той единственъ има право да решава какво да прави".

Станалото на пресъ-конференцитѣ показва, че фактитѣ не хармониратъ съ обещанията за нова съветска политика. Отъ направенитѣ анализи на разговоритѣ, които Горбачовъ води въ Англия и Франция се установи, че главната целъ, която той е търсилъ да постигне съ посѣщението си на Западъ е била, да се опита да минира съюзническитѣ отношения между Англия, Франция и Съединенитѣ Щати, и да намѣри подрѣжници за неговитѣ искания, които предяви при срѣщата въ Женева, а именно, Президентътъ Реганъ да преустанови изграждането на Стратосферната отбрана. Всѣки знае, че ако тази отбрана бѣде изградена, тя ще отнеме възможността на Съветския съюзъ да предприеме въ бъдещето каквато и да е агресия срещу западнитѣ страни.

Горбачовъ се завърна въ Москва следъ посѣщението въ Парижъ съ празна "кошница". Днитѣ до срѣщата въ Женева, бѣха преброеени. Нѣщо трѣбваше да се направи за да се спаси положението. Нужно бѣше да се отвлече вниманието на общественото мнение отъ визитата въ Англия и Франция, като се хвърли нѣкоя "бомба", която да обърне внимание и даде възможностъ на Горбачовъ да заеме по благоприятна позиция преди срѣщата въ Женева. И, съ най-голъма помпозностъ, отъ Москва, се оповести, че започва новъ 25 годишенъ планъ за издигането на съветската икономика, и че въ тѣзи 25 години ще се постигне много повече отколкото е било постигнато за годинитѣ отъ революцията въ 1917 година до сега.

Още нѣщо трѣбваше да се направи, за да се покаже, че новата съветска политика на Горбачовъ намира народна подкрепа, и безъ забава бѣ свиканъ на заседание въ

България, Варшавскиятъ Пактъ. България бѣ избрана тъй като се смѣташе, че комунистическото правителство въ София има най-голъма контрола върху народнитѣ маси и че то ще може да оркестрира народно посрѣщане, съ овации и демонстрации, когато главниятъ секретаръ пристигне въ България. Плановетѣ на Москва, обаче, не се сбѣднаха. При пристигането на Горбачовъ въ София движението бѣ спрѣно, на всѣки ягълъ и кръстопѣктъ, по улицитѣ, където той щѣше да мине, въоръжени патрули заеха позиции, а народа, гражданитѣ, бѣха затворени въ къщитѣ си и не имъ се позволяваше дори да надникнатъ отъ прозорцитѣ.

Цѣлата стратегия на новата политика на Горбачовъ, да може той да се яви въ Женева като "миротворецъ", а Президентътъ Реганъ да бѣде представенъ като "подпалвачъ на война", се градѣше на базата, че Президентътъ Реганъ ще отхвърли предложенията на Горбачовъ за намаление на въоръженията. Уви, стана обратното. Въ своята историческа речъ, която Президентътъ Реганъ произнесе предъ Общото Събрание на Обществото на Народитѣ, по същото време по което въ България заседаваше Варшавския Пактъ, той заяви, че е готовъ да подпише договоръ за още по голѣми намаления на въоръженията отъ тия, които Горбачовъ предлага, стига Съветския съюзъ да приеме международна контрола за гарантиране изпълнение на договоритѣ, каквито до сега Съветитѣ никога не сѣ приемали, и стига Съветския съюзъ да изтегли войскитѣ си отъ Афганистанъ, Камбодия и всички други страни, гдето такива войски има и да се съгласи да се гарантиратъ човѣшки права за всички народи.

На 19 и 20 Ноемврий 1985 г. въ Женева - Швейцария, се състоя многоочакваната срѣща между Президента на Съединенитѣ Щати Роналдъ Реганъ и първия секретаръ на Съветския съюзъ Михаилъ Горбачовъ. Вестницитѣ въ цѣль свѣтъ и телевизията дадоха обширни репортажи и много снимки за станалото въ Женева. На края срѣщата завърши съ издаването на едно комюнике заключението отъ което е: "Нѣщо ново на Източния Фронтъ".

Споредъ насъ, новата съветска политика на другаря Михаилъ Горбачовъ може най-добре да се характеризира съ думитѣ на българската народна поговорка, която казва: "ПРОМѢНИЛЪ СЕ ИЛИЯ, ПОГЛЕДНАЛЪ СЕ-ПАКЪ ВЪ ТИЯ".

ПОЗДРАВЛЕНИЯ И СЪРДЕЧНИ БЛАГОПОЖЕЛАНИЯ

ДО Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

ПО СЛУЧАЙ ОСЕМДЕСЕТИЯ МУ РОЖДЕНЪ ДЕНЪ

На 7 Януарий 1986 година Д-ръ Иванъ Дочевъ , почетенъ председателъ на Б.Н.Ф. , чествува своя осемдесети рожденъ день .

Цѣлия свой животъ отъ България , като лидеръ на Националнитъ Легиони , и въ емиграция , като председателъ на БНФ , той посвѣти въ служба на България и българския народъ въ борба противъ комунизма за свободата на Родината ни .

Д-ръ Иванъ Дочевъ бѣ единъ отъ основателитъ на БНФ - 1947 г. и председателъ на организацията тридесетъ и петъ години - сега почетенъ председателъ . Той започна издаването на първото българско емигрантско антикомунистическо списание "България" презъ 1945 г. въ Залцбургъ - Австрия . Той бѣ основателя и първия редакторъ на списание "Борба" - 1951 г. въ Торонто-Канада . Авторъ е на нѣколко книги , описващи положението въ България подъ комунистически режимъ и борбата на българския народъ и емиграцията противъ комунизма за свобода , последната отъ които книги е озаглавена "Половинъ вѣкъ борба противъ комунизма за свободата на България" , публикувана въ 1982 г. на английски езикъ и въ 1985 г на български езикъ . Презъ времето от 1965 до

1977 г. въ Съединенитъ Щати , едновременно съ председателствуването на БНФ , Д-ръ Дочевъ бѣше и националенъ председателъ на Анти-Болшевишкия Блокъ на Народитъ въ Америка и на Комитета на Поробенитъ Народи въ Нью Йоркъ , юдето той прояви изключително успѣшна дейность .

За неговитъ заслуги въ борбата за свобода , Д-ръ Дочевъ бѣ награденъ съ много отличия : Златния Орденъ "За Свободата на България" отъ БНФ ; "Великия Кръсть на Св. Александъръ" отъ Н.В.Царъ Симеонъ II и редица други ордени и почетни плаки отъ националнитъ организации на поробенитъ отъ комунизма народи .

Съ своята дейность Д-ръ Дочевъ спечели голѣма популярность . Той бѣше високо зачетенъ отъ американскитъ официални срѣди , бѣше приетъ на нѣколко пѣкти въ Бѣлия Домъ , създаде си лични връзки съ редица американски сенатори и народни представители , чрезъ което допринесе извънредно много за популяризирането на българската кауза и спечелване приятели въ полза на освободителната борба . Поради своята дейность и заслуги Д-ръ Дочевъ бѣше свеобщо припознатъ като най изтъкнатъ лидеръ на българската антикомунистическа емиграция , което е честь за него и за насъ .

Д-ръ Дочевъ продължава да се радва и днесъ на крепко здраве и несломимъ духъ за продължаване борбата срещу комунизма за свобода до край и до победа . Той има несъкрушима вѣра , че днитъ на комунистическата сатрапия въ България сж преброени и че той ще бжде щасливъ да види събарянето на комунистическия режимъ и освобождението на България .

Ние най сърдечно поздравяваме Д-ръ Дочевъ по случай неговия осемдесети рожденъ день и искрено му пожелаваме дълтъ животъ , здраве и сили , да види осяществено дѣлото , на което той посвѣти живота си - да види освобождението на България отъ комунистическото робство .

Ц.У.С. : на Б.Н.Ф.

Б.Р. Публикуваната снимка е официалния портретъ на Д-ръ Дочев направенъ по случай осемдесетия му рожденъ день .

На България се дължи удовлетворение !

Д-ръ Димитър Вълчевъ

Едва ли има другъ европейски народъ, комуто да е била сторена въ съвременната история незаслужено и произволно толкова неправда, както на нашия български народъ още въ зарата на освобождението ни отъ петвѣковно турско иго. Така, Берлинскиятъ конгресъ на Великитъ сили презъ 1878 година, поради опасения, че новоосвобождаващата се българска държава може да послужи за база на руската експанзия къмъ Сръдиземноморието и за контролъ на пътя презъ Суецкия каналъ, разпокъса безпощадно Санъ-Стефанска България, чийто граници се съпадаха съ етнографскитъ предѣли на народа ни.

Тѣзи подозрения и опасения на Западнитъ велики сили, колкото и понятни отъ гледище на рускитъ домогвания и цели, преследвани съ така наречената "освободителна война", се оказаха обаче толкова и неоснователни и неоправдани досежно мнимата готовност на нашия народъ да послужи за мостъ на руската експанзия като допусне страната ни да бжде превърната въ замислената отъ Петербургъ "Заддунавска губерния". Въ действителностъ стана точно обратното: Народътъ ни и тогавашнитъ негови политически водачи, между които влѣзна въ историята на първо мѣсто името на Стефанъ Стамболовъ, дадоха решителенъ отпоръ на всички тѣзи руски домогвания, като останаха непреклонни въ волята си да отстояватъ нашия националенъ суверенитетъ.

Безогледното разпокъсване на Санъ-Стефанска България обаче не остана безъ фатални последици за съдбата на новосъздаденото Българско Княжество и по-късното Царство. То обрече България на злочеста участъ, като ни застави да водимъ кървопролитни войни за Съединение и Обединение

съ наши родни братя, останали въ Тракия и Македония, въ Западнитъ покрайнини и Добруджа подъ чуждо турско, сръбско и ромънско иго. Ако Балканитъ по него време придобиха прозвището на "Барутенъ погребъ", то се дължи не на мнимия "размирень нравъ" на Балканскитъ народи и още по-малко на насъ - българитъ -, а всецѣло на фаталнитъ решения на онзи Берлински конгресъ, който безотговорно раздроби националния интегритетъ на страната ни и настърви териториялни апетити у нашитъ съседи.

Българската национална трагедия стигна при това въ наши дни своя апогей, когато въ края на втората свѣтвна война, съжитъ онѣзи Западни велики сили, които навремето въ Берлинъ раздробиха лекомислено нашия националенъ интегритетъ и то поради опасението, че една цѣлостна България би могла да се постави въ услуга на своята "освободителка" Русия за осъществяване на нейната експанзия къмъ Сръдиземноморието, сега въ Ялта харизаха доброволно цѣлата ни страна на руската завоевателка!

Парадоксално е при това, че тази отстъпчивостъ и този обратъ въ ориентацията на Запада спрѣмо руския империализъмъ стана по време на циничната болшевишка властъ въ Москва, която подъ знамето на така наричаната "пролетарска революция", открито цели и осъществява руското владичество не само надъ Проливитъ, а и надъ цѣлия свѣтъ!

Така днесъ нашиятъ народъ, озлочественъ навремето отъ съдбоноснитъ решения на Берлинския конгресъ, се вижда не само лишенъ отъ своя националенъ суверенитетъ, а и хвърленъ въ лапитъ на бруталния руски болшевизъмъ и обреченъ на систематична асимилация по вина на известни Западни сили и настѣпилия обратъ въ тѣхното отношение къмъ пословичния руски империализъмъ.

Ето защо, ако настѣпи единъ день край на руската напасть, и Свободниятъ Западень свѣтъ отново ще има думата по международния свѣтовень порядкъ, не бива да се забравятъ сторенитъ на България неправди, като на нашия жестоко изтерзанъ и онеправданъ народъ бжде дадено дължимото му се удовлетворение. Ето каузата, за която ние - българитъ въ свободния свѣтъ - сме длъжни днесъ день и нощъ да пледираме предъ отговорнитъ фактори и общественото мнение на Западъ, за да бжде отредено за народа ни справедливо и честито бждеще.

Аминь!

ЖИВЕ и УТРЕШНА СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

БЪЛГАРИНЪТЪ - НЕГОВИЯ НАРОДЪ, ОБЩЕСТВО И ДЪРЖАВА

Българският народ се състои от исторически създадени се групи и личности, които сж се обособили въ уникална форма презъ течение на вѣкове. Тъ се стремятъ да съществуватъ и живѣятъ заедно въ името на собственото си благоденствие върху основата на сходни и близки разбирания за животъ и развитие. Тъхнитъ схващания за произходъ сж хармонични и ескаatalogично - философскитъ имъ разбирания сж общи, ако не и идентични.

Различнитъ национални съставки образувачи българския народъ сж равноправни предъ законитъ на страната. Понастоящемъ различнитъ национални групи се изброяватъ както следва: българи, турци, гърци, евреи, арменци, руснаци, ромънци и сърби. Други малцинствени групи могатъ да бждатъ признати като равноправни съставки на народа въ бждаще. Преобладаващата национална група - по факта на своето историческо появяване и форма, число, идентичностъ, сплотеностъ и бойкостъ - е българската.

Унисонътъ между многообразнитъ съставки на народа е гаранция за общопризнато и съгласувано управление. Националнитъ аспектъ е преобладаващъ, но не е единствения съществуващъ показателъ за различията между отдѣлнитъ групи съставляващи народа. Последнитъ могатъ да бждатъ обличени или раздѣлени върху основата на социални, политически, религиозни или други прилики и различия. Толерантността - отъ друга страна - и нуждата за хармонично и осъзнато взаимно съжителство, сж най важнитъ условия за продължаването на мирно и щастливо развитие.

Българскиятъ езикъ е задължителния и официаленъ езикъ въ държавата. Отдѣлнитъ национални съставки иматъ пълно право на самостоятелно развитие, включително употреба на собственъ езикъ, училища, църкви и всички други национални атрибути, стига дейността имъ да не бжде въ противодействие съ разбиранията и дейността на останалитъ малцинства и да не уврежда върховнитъ интереси на държавата. Лоялността къмъ последната и подчиняването на българскитъ закони не изключватъ връзки и от-

ношения съ други национални държави. Правото на всѣко малцинство да се развива въ унисонъ съ разбиранията на неговитъ членове намира подкрепа въ отношението на цѣлокупната държава - продължавайки традицията на търпимостъ, характеризираща българското общество презъ вѣковетъ.

Народътъ като историческа категория подлежи на развитие и неговото държавно и политическо устройство сж предметъ на промяна, растежъ и постоянно съобразяване съ динамиката на времето.

Българскиятъ народъ е напълно суверененъ и не признава по-високостоящи народни групировки въ или извънъ страната. Многообразието на неговитъ съставки не означава принижаване на водещата национална група - българската - а напротивъ: факта на съществуването на други национални групи доказва, че тѣ признаватъ нейното изключително и уникално положение. Отъ гледище на международнитъ отношения единствения компромисъ съ принципа на пълния и недѣлимъ суверенитетъ е търпимостта и признаването на равноправие на други народи въ рамкитъ на междудържавни отношения и на взаимна основа, т.е. доколкото съответна търпимостъ е припозната намъ.

Българската нация, понятие което е по-тѣсно и специфично, но и по-отговорно отъ народа, е върховния, неоспоримъ, единственъ, началенъ, краенъ и решителенъ факторъ въ живота, съществуването, миналото и бждащето на всѣки членъ на българската нация. Този факторъ не е зависимъ отъ неговия социаленъ, политически, икономически или религиозенъ произходъ или принадлежностъ и не е определяемъ отъ географически показатели. Тѣй като нацията е немислима въ отсъствие на нейнитъ членове, българина не може да се отрече отъ принадлежността си, нито пъкъ може да бжде отреченъ отъ нацията. Тя е безсмъртна и съществуването ѝ се доказва отъ наличието на членоветъ ѝ където и да се намиратъ.

Въ противовесъ на народа - който е принуденъ да признае равноправието на други народи, принуда произтичаща отъ услов-

ноститѣ на цивилизацията и неговата принадлежност към свѣтовното семейство на народитѣ, българската нация е отговорна единствено предъ върховния повелителъ, който я е създалъ. Нацията не е историческа функция или категория, нито подлежи на развитие. Българската нация е всичко, което българинътъ може, иска или признава.

Идеалитѣ на нацията сѣ вѣчни, несмѣняеми и не подлежатъ на временни промѣни, нагаждания или преобразования. Тѣ съществуваха въ миналото, актуални сѣ въ момента и ще продължаватъ да управляватъ живота на бъдещитѣ поколения. Обвинения въ шовинизъмъ или империализъмъ биха били не съвмѣстими и погрѣшни, тъй като българитѣ никога не сѣ твърдили, нито поддържатъ въ момента, че сѣ миропомазани, високостоящи или дължими почитъ; тѣ не сѣ искали, нито възнамѣряватъ да строятъ империи, или да поробватъ други нации, народи или държави.

Суверенитета и властта на българската нация се простиратъ върху земята и населението, които сѣ принадлежали, принадлежатъ и завинаги ще бждатъ частъ отъ българската нация. Тѣ сѣ исторически проследими, отдавна разкрити и обявени за български презъ вѣковетѣ. Въ настоящия моментъ тѣ обхващатъ – безъ да сѣ ограничени съ тѣхъ – т.н. Народна Република България и съседнитѣ области, както и земи и население извънъ предѣлитѣ на Балканския полуостровъ. Етническиятъ принципъ не е единствения решаващъ факторъ при определянето имъ, тъй като размѣстване на население, изселване и насилственъ отказъ не могатъ да промѣнятъ възделенията на нацията.

Въпросътъ за обединението на всички български земи и население е откритъ и ще продължава да бжде актуаленъ до момента, когато нацията заживѣе отново пълноцененъ животъ въ своитѣ географски и етническо-народностни предѣли и граници. Пътътъ за това обединение е труденъ и той се определя отъ динамиката на развитието на нацията, както и отъ редица други фактори. Тактическитѣ похвати за постигането на националнитѣ идеали сѣ промѣнливи, тѣ сѣ предметъ на преговори, договаряния и споразумения въ известни моменти, но не изключватъ използването на стратегия отдавна известна и приложима въ живота на народитѣ. Преди сто години нацията ни обедини Румелия съ Княжеството по миренъ начинъ, но бѣ принудена да воюва съ съседи за

затвърдяването ѝ, а също така успѣ да си възвърне южна Добруджа, Тракия и Македония, използвайки международната обстановка презъ 1940/1941 г.: примѣри, които показватъ широкия обхватъ на действия и различни похвати на разположение.

Използуването на тактически прийоми и стратегически маневри за постигане на националнитѣ ни идеали далечъ не означава, че е възможенъ какъвто и да е било компромисъ съ основния характеръ на нацията, нито съ нейния вътрешенъ императивъ. Понеже българската нация е недѣлима и върховна, нейнитѣ характеристики и атрибути не сѣ предметъ на разискване, промѣна или развой. Тѣхното съществуване не зависи отъ изискванията, схващанията или решенията на едно или повече поколения, и затова не може да бжде подчинено на временни условия или на прищевкитѣ на когото и да било.

Българитѣ въ цѣлия свѣтъ сѣ българското общество, докато държавата ни функционира всрѣдъ географскитѣ опредѣления на народа ни, такъвъ какъвто го намира въ даденъ моментъ.

Обществото създава държавата и последната е неговъ инструментъ; нейната единствена функция е да служи на обществото, народа и нацията. Обществото и държавата сѣ недѣлими и сѣ свързани въ нерушимо единство отъ времето на създаването имъ. Държавата е неразрушима, понеже живота на народа е съвмѣстимъ само съ нейния животъ. Обликътъ на държавата се мѣни съ огледъ на различнитѣ изисквания опредѣлящи съществуването ѝ въ даденъ моментъ, но нейния основенъ характеръ: да служи на народа, нацията и българското общество не може да бжде измѣненъ, тъй като това е нейния единственъ оправдаемъ смисълъ на съществуване.

За удобство и целесъобразителностъ, а и за да си осигури миренъ, спокоенъ и пълноцененъ животъ, редъ и свобода, българинътъ – като личностъ, или посредствомъ своитѣ многообразни клетки и поддѣления: семейство, родъ, религиозни, политически, културни или професионални съюзи и дружества – е отстъпилъ частъ отъ своитѣ права на държавата, която той е опълномощилъ да му служи и помага, както и да бди за спазването на правовъ редъ. Това преотстъпва не на права е окончателно и не може да бжде отнето обратно отъ държавата, понеже въ своето развитие обществото е достигнало до категоричната необходимостъ отъ вър-

ховната власт. Даже революционни прояви немогат да го изменят, тъй като тѣ водят до държавен редъ отъ различен характеръ безъ да нарушаватъ принципъ на необходимостъ отъ управление.

Невъзвратимостта на преотстъпването на държавата частъ отъ правата на обществото е двойко по характеръ: отъ една страна тя гарантира продължителността на държавата като инструментъ на редъ и законность, а отъ друга - принуждава държавата да зачита изискванията на обществото, поради факта на нейното създаване. Даже узурпиране на основни права на обществото и произволно управление противъ неговитѣ интереси не промѣнятъ същността на българската държава, тъй като отстъпването на права отъ страна на обществото е винаги ограничено и подлежимо на евентуална корекция. Сегашното положение въ комунистическа България е изключително, понеже държавата ни понастоящемъ е подчинена на чуждестранно управление. Безъ чужда

опека българското общество би решило отдавна въпроситѣ на своето държавно устройство.

Приемствеността на българската държава презъ вѣковетѣ и устройството ѝ като инструментъ на народа му гарантиратъ възможности за промѣна и обновяване на формалнитѣ, външни и вътрешни бѣлъзи, както и изменения въ структурата на държавното устройство. Въ тази свѣтлина въпроситѣ за монархична или републиканска структура, за еднопартийно, двупартийно или многопартийно устройство, представляватъ реални възможности за изява на обществото съ всички възможни сръдства на свое разположение.

Спокойствието и вѣрата въ нашето бъдеще се подкрепя отъ знанието, че нацията е вѣчна, народа е исторически създаденъ и функциониращъ, обществото е резултатъ на доброволното приемане на лични ограничения отъ страна на българитѣ въ името на тѣхното общо добруване и хармония, а държавата е инструмента, който имъ служи.

Изъ страницитѣ на славната българска история

100 години отъ "СЪЕДИНЕНИЕТО" въ 1985.

Санъ-Стефанскиятъ миренъ договоръ очерта България въ естественитѣ ѝ граници. Но нѣколко месеца по-късно представителитѣ на Великитѣ сили на Берлинския конгресъ разкъсватъ страната ни на петъ части:

1. Северна България /Мизия/ и Софийския санджакъ останали свободни съ името Княжество България.
2. Южна България /Тракия/ оставала полусвободна съ ново име Източна Румелия, подвластна на султана.
3. Добруджа дали на Румъния.
4. Западни покрайнини /Нишко, Пиротско и Вранско/ дали на Сърбия.
5. Западна България /Македония/ и Одринска Тракия останали подъ турско робство. Българскиятъ народъ протестираше, но гласътъ му не билъ чутъ.

Презъ октомври въ Пиринска Македония избухва Кресненско-Разложкото възстание, подготвено отъ комитетитѣ "Единство" въ София и Горна Джумая. Четата на единъ офицеръ отъ донскитѣ казаки Адамъ Калмиковъ и мѣстнитѣ чети водени отъ Стоянъ войвода разгромяватъ турския гарнизонъ. Образува се временно правителство на Македония. Но

не за дълго! Неподкрепени отъ софийския комитетъ, зле въоръжени и гладни, възстаницитѣ сѣ разгромени. Турскитѣ жестокости следъ поражението предизвикватъ емигрирането на повече отъ 25.000 бѣжанци отъ Разложко и Мелнишко въ България. Образува се македонски благотворителни дружества.

На 10 /23/ Февруари 1879 година било свикано Великото Народно Събрание въ старата българска столица Търново. Това събрание изработило основния законъ "Конституцията на България" и после избрало за първи български князь Александъръ Батембергъ, племенника на царя Освободителъ - императора Александъръ II.

Презъ месецъ Май 1880 г. се събиратъ на конгресъ представители отъ националнитѣ центрове на Източна Румелия въ Сливенъ и се изработва проектъ за тайна организация, която да работи за "Съединението".

Борбата за съединение на Източна Румелия съ Княжество България се води едновременно съ борбата за освобождение на Македония отъ турско. Главни изразители

на народния дух съ вестниците "Македонски глас" съ редакторъ Д. Ризовъ въ София и "Борба" съ редакторъ Захари Стояновъ въ Пловдивъ. Презъ 1884 на конгреса на Народната партия въ Пловдивъ се определятъ двама делегати за да поднесатъ на европейскитъ кабинети всеобщото желание на народа отъ Източна Румелия за присъединение къмъ Княжество България. Делегатитъ заминаватъ за Лондонъ и Парижъ, но мисията имъ остава неуспѣшна. Въ същата година Захари Стояновъ публикува "Записки по българскитъ възстания". Книгата има невиданъ до тогава успѣхъ. Тя съживила комитетския ентузиазъмъ, революционната традиция и дала тласкъ къмъ съзаклятия.

Въ началото на пролѣтътъ на 1885 г. капитанъ Коста Паница образува таенъ революционенъ комитетъ въ Русе, /където той е воененъ прокуроръ/ съ целъ да се вдигне възстание въ Македония, като се изпратятъ отъ България чети. Въ този комитетъ, носящъ име "Искра", влизатъ знаменитиятъ войвода Филипъ Тотю и Никола Живковъ - автора на "Щуми Марица". Образуватъ се комитети въвъ Варна, Люмъ, София - съ председателъ редактора на в. "Македонски глас" - Д. Ризовъ и помощникъ - Димитъръ Петковъ, а въ Пловдивъ съ председателъ Захари Стояновъ. Целта е освобождението на Македония, което трѣбва да предшества осъществяването на Цѣлокупна България. Оръжие и пари нѣма. Ограбва се складътъ на опълчението въ Кюстендилъ и въ Македония влиза чета подъ предводителството на казашкия офицеръ Адамъ Калмиковъ, която трѣбва да даде сигнала за едно възстание, но тя е предадена и разбита отъ турцитъ по най-злочестъ начинъ. Коста Паница изпраща нови чети отъ Русе и Варна, които Д. Ризовъ трѣбва да въоръжи. Ризовъ се отнася за помощ до Захари Стояновъ. Пловдивскиятъ комитетъ ограбва военния складъ въ Чирпанъ и пушкитъ се изпращатъ веднага за София презъ Балкана, но жандармерията ги залавя и връща назадъ.

Презъ месецъ Юний 1885 се пренасятъ отъ Румъния въ България коститъ на великия революционеръ Георги Сава Раковски. Въ ковчега обаче имало ценни акции и съкпоценности, откраднати отъ единъ румънски чокой. Понеже румънската полиция била цѣлата на кракъ, то ковчега съ коститъ на Раковски билъ използванъ за пренасянето на ограбеното въ Русе. Целта оправдава срѣдствата, а целта е велика - свободата на

Македония и Тракия.

Следъ "Криминалната афера" най-влиятелнитъ водачи на македонското движение въ България, капитанъ Паница и Д. Ризовъ, се озоваватъ въ Пловдивъ. Румелийското правителство пречи на освобождението на Македония, гони, преследва и избива четитъ. Вижда се вече, че трѣбва да се работи за съединението на Източна Румелия съ Княжество България. Тукъ тѣ съ посрѣзнати възторжено отъ хората на Захари Стояновъ.

Групата на Захари Стояновъ представлява пъстра смѣсица отъ полу-интелигенция и хъшове. Тукъ съ Иванъ Стояновичъ, Тодоръ Гатевъ, опълченеца Илия Куртевъ, П. Загорски, Милю Милевъ, Христо Векиловъ, Иванъ Андоновъ, Спиро Костовъ Керпията /Чардафонъ Велики/, съратника на Левски - дѣдо Иванъ Арабаджията, попъ Ангелъ Чолаковъ, македонскитъ българи Йорданъ Божковъ, Н. Геннадиевъ, Андрей Ляпчевъ, Пере Ташевъ... Въ тайнитъ работи съ посвѣтени д-ръ Странски и българскитъ офицери поручикъ Стефоровъ, капитанъ Муткуровъ, майоръ Райчо Николовъ, баджанака на капитанъ Паница майоръ Данаилъ Николаевъ и др. Знае се, че народа въ Тракия иска съединението. Борбата се е почнала още въ пролѣтътъ презъ 1885 година съ демонстрации по улицата. Първата демонстрация е станала на Гергьов денъ, националния празникъ на Гърция. Българитъ късали гръцкитъ знамена, гонели и биели гръцитъ. Следъ нѣколко схватки съ полицията мнозинството наддѣлѣло и по улицитъ се чували виковетъ: "Да живѣе Съединението!", "Долу Гърция!". Рускиятъ консулъ започналъ да заглашва. Тогава гимназиста - македонецъ Н. Геннадиевъ му извикалъ: "Вий да идете да заповѣдвате въ Русия! Тукъ е свободна Румелия". Другата голѣма демонстрация е станала на празника за Христо Ботевъ 19 Май /2 Юний, който съвпадалъ съ рождения денъ на султана Абдулъ-Хамидъ. Опълченецътъ Илия Куртевъ обнародвалъ въ хвърчащи листове едно възвание, съ което канелъ народа да образува чети за възстание въ Македония. Правителството арестувало Куртевъ и неговитъ сътрудници. Народътъ се вдигналъ. Държали се речи. Правила се манифестация предъ правителствения домъ, докато Генералъ Губернаторътъ Гаврилъ Кръстевичъ отстъпилъ, като се задоволилъ само съ уволяване отъ служба на всички чиновници, посочени като подстрекатели на тълпата. Паметна била и манифестацията на Бузлуджа, станала на 17

Юлий. Ентусиазмътъ билъ толкова високъ, че не могло да се бави. Капитанъ Паница предложилъ да се обсади Пловдивъ съ една чета отъ църногорци. Захари упорствува с неговата хайдушка стратегия. Майоръ Любомски предлага да се отвлече Генералъ-Губернатора Кръстевичъ. Накрая комитетата решава да се води борба за съединението подъ скиптъра на Князь Александъръ.

Презъ Августъ комитетътъ изпраща поручикъ Стефовъ да обиколи комитетитъ въ провинцията и да ангажира офицеритъ отъ разнитъ дружини. Всичко е подготвено за преврата въ Хасково, Ямболъ, Айтосъ, Бургасъ, Сливенъ... При Князь Александъръ се изпращатъ Д. Ризовъ и капитанъ Муткуровъ за да уговорятъ подробноститъ по преврата, който е решенъ да стане къмъ 15 Септември по време на военнитъ маневри, докато милицията е мобилизирана, за да може страната да се защитава въ случай на турско нашествие.

Нѣкои непредвидени произшествия ускоряватъ развързката. На 2.IX. Панагюрище, безъ да има споразумение съ комитетата, възстава противъ румелийската власт и развъва знамето. Полицията вече предугажда накужде отива работата, положението е сериозно. На следващия денъ комитетътъ се събира на заседание на Сахатъ-Тепе. Взима се решение възстаницитъ да тръгнатъ отъ провинцията и въ една нощъ да обсадятъ Пловдивъ. Въ същото време майоръ Николаевъ научава, че маневритъ ще започнатъ на 7.IX. и решава до 6.IX. да се свърши всичко. Той издава заповѣдъ да се свика и второто опълчение. На 4.IX. се раздвижва Голѣмо Конаре, давайки сигналъ за общо възстание. Чардафонъ вдига знамето и тръгва по селата да подбуди народа. На 5.IX. поручикъ Стефовъ напуска военния лагеръ и отива въ Пловдивъ да проучи правителственитъ намѣрения. Има заповѣдъ за арестуването на майоръ Николаевъ. Поручикъ Никушевъ му съобщава, че е натоваренъ да вземе единъ взводъ жандармерия и единъ кавалерия, за да пресрѣдне конарци. Стефовъ му казва: "Помни, че преди всичко си българинъ, а сетне офицеръ !"

Властитъ сж деморализирани. Вечерята се събиратъ на заседание въ конака. Решаватъ да пуснатъ конни патрули, които да пресекагъ всички съобщения на града съ околността и да арестуватъ заподозрѣнитъ лица. Да се изпрати телеграма въ Цариградъ. Генералъ-губернатора Гавраилъ Кръс-

тевичъ лично връща ординареца, като казва: "Не трѣбва да се съобщава въ Цариградъ. И азъ съмъ българинъ: какво стане, нека стане."

Чардафонъ тръгва отъ Голѣмо Конаре съ 350 души. Съ него е годеницата му, Делка Шилева. Къмъ полунощъ отъ други села се присъединяватъ къмъ него още 350 юнака начело съ дѣдо Иванъ Арабаджията и тръгватъ за Пловдивъ.

Въ лагера до Станимашкото шосе майоръ Николаевъ дава заповѣдъ за тревога. Войницитъ се строятъ. Изважда се опълченското знаме.

- Войници ! - извиква Николаевъ - Тази нощъ менъ се пада честта да ви поведе противъ турското правителство. Заклевамъ ви въ името на българския князь Александъръ I, въ името на вашето знаме, че вие ще изпълните дълга си къмъ отечеството за потъпкване на турския полумесець. Да живѣе нашиятъ вождъ Александъръ I, да живѣе Съединена България !

"Заклеваме се" ! викатъ войницитъ, плачатъ и цѣлуватъ знамето. Бликва старата опълченска пѣсенъ, "Напредъ, напредъ за слава на бойното поле !" И дружинитъ влизатъ въ града. Съмва се. Изгрѣва зората на 6.IX. Заобикалятъ конака. Излиза Гавраилъ Кръстевичъ и се качва на файтона, конвоиранъ отъ Чардафонъ, за да бѣде откаранъ въ Конаре. Другитъ автори на преврата отиватъ въ градския съветъ за да изберагъ временно правителство.

Презъ това време народътъ ликува. По улицитъ се раздаватъ прокламацитъ на Захарий Стояновъ. Отъ всички страни се чуватъ възгласитъ: "Да живѣе князь Александъръ I. Да живѣе Съединена България !" Изгрѣва слънце. Денътъ е чудесенъ - денъ на победоносна революция и на народно щастие. "Съединението" бѣ чисто национално дѣло.

За министритъ въ Княжеството революцията е една голѣма изненада. Най-изненаданъ е Петко Каравеловъ. Пристигайки въ Търново, той узнава, че Съединението е вече прогласено: докянитъ сж затворени, камбанитъ биятъ, една хилядна тѣпла го посрѣща съ виковетъ: "Да живѣе Съединението ! Да живѣе Каравеловъ !" Тогава той се качва въ правителствения домъ и държи оттамъ на многолюдното една речъ, която завършва съ думитъ: "Тая година въ Тракия, до година въ Македония !"

Л. Енчевъ

ЗА СКЖПАТА

Р О О О И И И

Отъ нѣколко години се забелязва масово преселение на комунистически функционери отъ източния блокъ къмъ свободния свѣтъ. Въмѣсто обещаното свѣтло бъдеще настѣжи гладъ, безработица и бунтове въ странитѣ на строящия се комунизъмъ. Съветскиятъ съюзъ потѣна въ безизходица и потърси официално помощи отъ високо производителни западни страни и насилствено отъ поробенитѣ народи въ Източния блокъ.

Да се спремъ само на България като наша Родина, съ много живи спомени за хубавото старо време, когато хората се радваха на свободата си, печелѣха добре и сподѣляха щастието си въ фамилия съ многолюдна челядь. Срѣщаха се засмѣни лица, народа се веселѣше, прословутото гостоприемство – характерна черта на българина личеше отъ далечъ и съ готовност всички чакаха праздненства, радостъ и гости. Работѣше само бащата, всѣко семейство имаше две, три и повече деца. Продоволствието никога не бѣше проблемъ. Зимата не минаваше безъ печени прасета, луканки, пържена съдърма и наденици на жарь. Апетитно приготвени пювечи и пълна маса съ мандарини, портокали, смокини и обезателно прѣсенъ пшениченъ хлѣбъ, а за децата вкусни меки питки, кифли и гевреци. Въ най-бедната юлца се месѣха козунаци и боядисваха червени и шарени яйца за Великденъ. Така българскиятъ народъ тачеше свободата си и пестѣше да сюкта нѣщо за деца и старини.

Кебатчийница на пазаря въ Стара Загора

... Но гладнитѣ руски мужици отъ столѣтня обрѣщаха алчни погледи къмъ нашата земя хубава. Възползувани отъ края на войната, тѣ се нахвърлиха да пляжкосватъ и грабятъ българското състояние събирано съ много трудъ отъ поколения.

За 41 робски години страната потѣна въ мизерия, хлѣба не достига, нѣма зарзаватъ, месото е рѣдкостъ и цѣлата качествена продукция се ограбва отъ "Двойнитѣ освободители", а огризкитѣ се подхвърлятъ на българското население подложено на нечовѣшки трудъ по лагери и затвори.

Нѣма отопление, електричеството се пуска само за нѣколко часа на день. Най-търсеното въ страната стана газената лампа и свѣтитѣ. България се върна съ десетилѣтия назадъ. Народътъ изнемогва въ мизерия, докато самозабравилата се натрапена шайка води луксозенъ животъ въ комфортни вили въ страната и добре платени длѣжности на Западъ. Това е краятъ – партията е раздвоена. Дребнитѣ партийци и изпаднали въ немилостъ бивши величия съ страхъ наблюдаватъ агонията на комунизма и надигащата се вълна на народното негодувание, която ще ги залѣе и отнесе, ако скоро тѣ не преминатъ на страната на изтезанитѣ сънародници.

Много дълго време българскитѣ комунисти проповѣдваха благоденствие, харчеха заграбеното и не чуваха стенанията на народа подъ гнѣта на руския ботушь, а лъжитѣ и голитѣ обещания на "гольмия братъ" дотегнаха на всички. Първо управляващитѣ срѣди замечтаха за хубавото старо време и тръгнаха на посѣщения въ западнитѣ страни за да се откъснатъ отъ комунистическото бремя. Тѣ отвориха врати въ западнитѣ университети за своитѣ деца. Жениха ги въ странство или раздаваха завидни служби въ търговски представителства, частни фирми и легации. Довчерашнитѣ деветосептемврийски главорѣзи плѣзнаха изъ свободния свѣтъ да проповѣдватъ марксихески теории и да търсятъ сподвижници въ Виена, Мюнхенъ, Парижъ, Римъ и други голѣми градове въ Европа, Съединенитѣ Американски Щати, Канада, Латинска Америка, Азия и Африка и системно напускаха потѣващия корабъ.

Пропаганда заля цѣлия свѣтъ. Пишатъ се хвалебствени статии на български и чужди езици. Платени сътрудници и лѣже-емигранти се опитватъ да заблудятъ общественото мнение за настѣващия рай на земята подъ комунистическо водачество. Върли

